

EVA BURGERS

Auteur van **FATAAL** en **COMLOT**

WANHOOP

JEUGDTHRILLER

EVA **BURGERS**

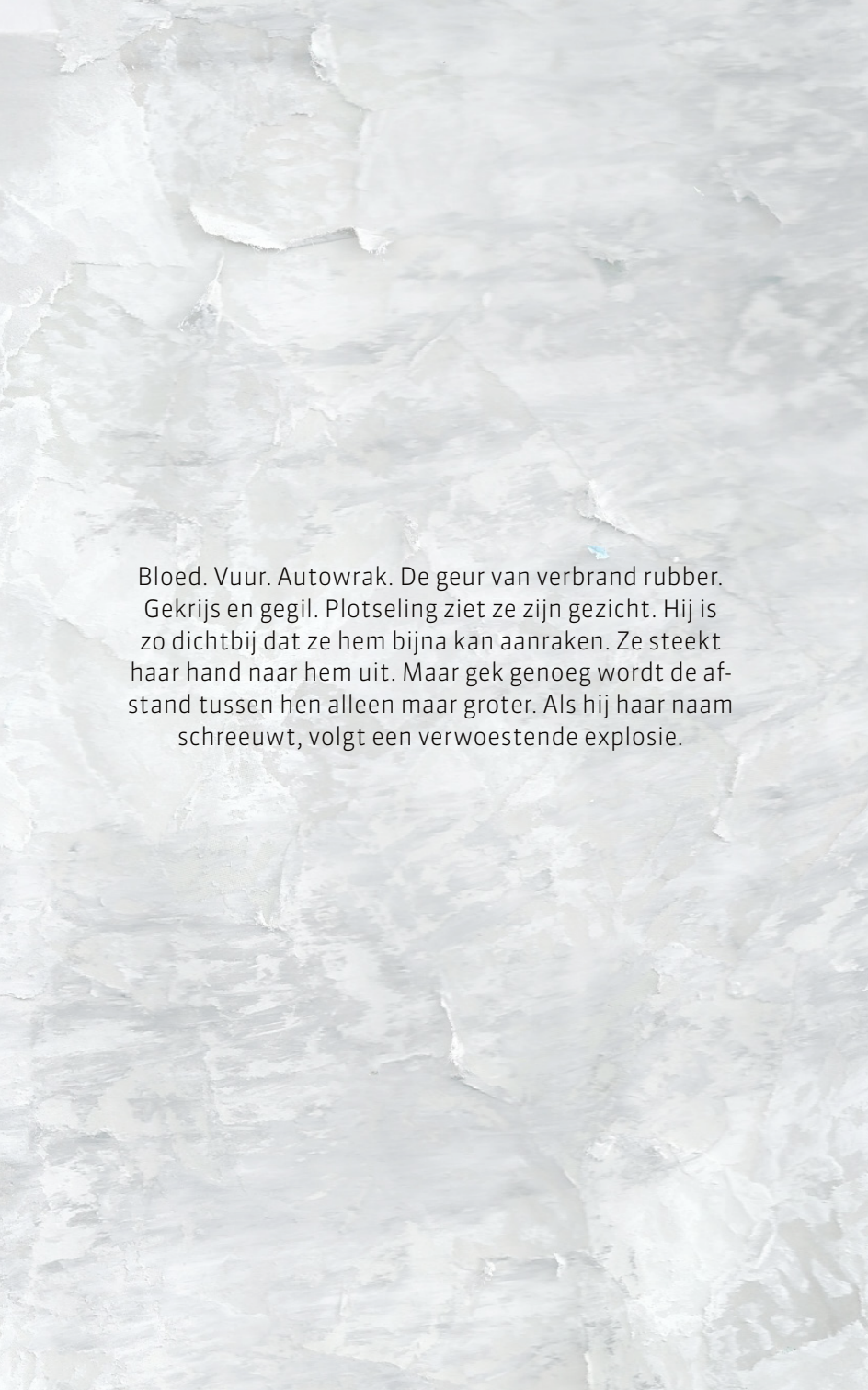
JEUGDTHRILLER

WANHOOP

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Bloed. Vuur. Autowrak. De geur van verbrand rubber. Gekrijs en gegil. Plotseling ziet ze zijn gezicht. Hij is zo dichtbij dat ze hem bijna kan aanraken. Ze steekt haar hand naar hem uit. Maar gek genoeg wordt de afstand tussen hen alleen maar groter. Als hij haar naam schreeuwt, volgt een verwoestende explosie.

Met een schok schoot Olivia overeind. Ze ademde zo snel dat ze bijna ging hyperventileren. Haar hartslag dreunde in haar oren en hoofd. Haar handen trilden. Ze haatte de nachtmerries die telkens terugkwamen.

1

AMSTERDAM, VRIJDAGMIDDAG 14 SEPTEMBER 2018

Olivia Parker las de woorden wel zeven keer, alsof dat iets aan de inhoud van het bericht zou veranderen. Ze zuchtte en stuurde driftig een appje terug:

Roan, ik heb tijd nodig, dus laat me met rust!

Ze tikte op VERZENDEN en stopte de telefoon in haar broekzak.

Olivia speurde het trottoir aan de overkant af, maar Elise stond nog niet op de afgesproken plek. Ze wurmde zich door de massa overstekende voetgangers. Opgelucht haalde ze adem toen ze zonder kleerscheuren voor de lunchroom stond waar zij en Elise regelmatig bijkletsten. Ze was wel vaker in het centrum van Amsterdam geweest, dus waarom de enorme drukte haar nu zo tegenstond begreep ze niet. Misschien kwam het door het bericht van Roan.

Opeens voelde ze haar telefoon trillen in haar broekzak. Haastig trok ze het mobieltje eruit en keek op het scherm.

Sorry, sorry, beetje laat maar ik ben er bijna.

Ongelooflijk hoe Elise het altijd weer presteerde om te laat te komen. In hun vijftien jaar durende vriendschap was ze één keer op tijd geweest, maar dat kwam doordat ze zich in de tijd had vergist.

De deur van de lunchroom stond uitnodigend open, waardoor de geur van versgemalen koffie buiten al te ruiken was. Olivia tuurde en zag ineens in de verte Elise enthousiast naar haar zwaaien.

‘Sorry, schat,’ zei Elise even later, nog nahijgend van haar riskante sprint naar de overkant van de weg. Het getoeter van een auto en de wilde gebaren die de bestuurder ervan naar haar maakte, wuifde ze met een handgebaar weg. ‘Opgefokt volkje, die Amsterdammers,’ zei ze grinnikend. ‘Precies mijn vader.’

Een maand of twee geleden waren de ouders van Elise gescheiden. Olivia had het idee dat haar vriendin dat nog steeds lastig vond, maar dat ze er nu ook wel de voordelen van inzag. Haar vader was verhuisd naar het centrum van Amsterdam, waar Elise lyrisch over was, en haar moeder was in Amsterdam-Noord gebleven, waar Olivia en Elise allebei waren opgegroeid.

Elise liep voor Olivia uit naar het terras en koos een tafeltje uit aan de gracht. ‘Ben je morgenavond thuis?’ vroeg ze, terwijl ze ging zitten.

Olivia knikte. ‘Gaan we wat gezelligs doen?’

‘Graag! Waarschijnlijk ben ik bij mijn moeder en daar verveel ik me altijd te pletter.’

‘O, is het al zo erg?’ riep Olivia proestend. ‘Je hebt jarenlang in Noord gewoond, dat was nooit een probleem, en nu is het er ineens saai.’ Lachend keek ze Elise aan.

‘Nou ja, geef toe,’ sputterde ze. ‘Het centrum van Amsterdam is een stuk dynamischer dan Noord.’

‘In mijn leven is het momenteel ook behoorlijk dyna-

misch,' zei Olivia geheimzinnig. Ze pakte haar telefoon en liet Elise de laatste appberichten tussen haar en Roan lezen.

Elises ogen schoten over het scherm. 'Wat? Is hij gek of zo?' Ze las het bericht van Roan nog een keer, terwijl ze in haar koffie roerde.

Ik wil niet dat je afstand van me neemt.
Als je dat toch doet, heb je een probleem.
Echt, ik laat je niet zomaar los.

Elise keek Olivia vragend aan. 'Dit pik je toch zeker niet? Je moet hem echt niet jouw leven laten bepalen.' Ze zweeg even, net als Olivia. 'Wat heb je geantwoord?' vroeg ze toen fel.

Olivia scrolde door haar telefoon. Met enige trots liet ze haar antwoord lezen.

'Veel te lief,' sputterde Elise. 'Je had moeten zeggen dat hij kan oprotten, of zal ik dat even voor je doen?'

Olivia schudde haar hoofd. 'Het is goed zo,' zei ze sussend. 'Ik denk dat hij me wel begrijpt.'

Elise nam een slok van haar koffie. 'Ik hoop het voor je,' zei ze, terwijl ze de verpakking van een koekje opentrok.

Olivia lepelde het schuim van haar cappuccino en schakelde snel over op het onderwerp Communicatiewetenschappen. Over haar nieuwe studie kon Elise namelijk uren vertellen. Plotseling voelde Olivia alweer haar telefoon in haar broekzak trillen. Even hield ze haar adem in. Het zou toch niet...

'Wat is er?' vroeg Elise.

'Niets,' loog Olivia.

Elise trok een bedenkelijk gezicht, maar ging er niet op

door. Ze schoof naar het puntje van haar stoel en vertelde met enthousiaste gebaren over de leuke studenten die ze al had ontmoet tijdens de eerste week op de universiteit.

‘Weet je nou al wat voor studie jij gaat doen?’ vroeg Elise. ‘Je moet snel beslissen, want dan kun je misschien nog bij ons instromen.’

‘Nee, ik ben er nog steeds niet uit,’ zei Olivia, en ze zuchtte in gedachten. Dit kon wel weer eens een behoorlijke preek worden. En inderdaad: Elise vond het niet slim dat ze nog steeds geen keuze had gemaakt en stelde wat interessante studies voor.

Wat was het toch dat de mensen om haar heen het idee gaf dat ze zelf geen beslissingen kon nemen? ‘Vind je mij zelfstandig?’ vroeg ze dwars door Elises verhaal heen.

Elise keek haar verbaasd aan. ‘Hoe bedoel je?’

‘Vind je dat ik mijn eigen zaken kan oplossen?’

‘Ehm... Ja, hoezo? Wat is dat nou weer voor vraag?’ Elise sloeg haar armen over elkaar en liet zich tegen de rugleuning van de stoel zakken.

‘Het lijkt wel alsof iedereen beter weet dan ikzelf wat goed voor me is,’ mompelde Olivia. ‘Mijn moeder, mijn stiefvader, Roan, jij...’

Even was het stil. ‘We willen alleen maar helpen, hoor,’ antwoordde Elise toen. ‘Je bent vaak gewoon veel te lief.’

‘Dat vind jij,’ reageerde Olivia. ‘Maar hoewel ik lief ben, geef ik echt mijn grenzen wel aan.’

Elise nam een slok van haar koffie. Na een paar seconden keek ze Olivia indringend aan. ‘Weet je,’ begon ze met zachte stem, ‘ik wil gewoon dat het goed met je gaat.’

‘Het gáát ook goed met me,’ zei Olivia. ‘Echt! Ik zou alleen willen dat de mensen om me heen me met rust laten. Ik ben zeventien jaar en oud genoeg om mijn eigen

keuzes te maken,' verzuchtte ze. 'Roan bemoeide zich ook altijd overal mee. In alles wat ik deed zag hij problemen. Ik was niet goed met mijn toekomst bezig. Ik gaf te veel geld uit, en zo kan ik nog wel even doorgaan.' Ze staarde voor zich uit en ging in gedachten even terug in de tijd. 'O ja!' riep ze plotseling. 'Zelfs toen ik hem vertelde dat ik vegetariër wilde worden, nadat ik op televisie gezien had hoe een kip werd afgeslacht, wist hij alleen maar nadelen op te noemen.' Olivia schudde haar hoofd. 'De rest van de avond hebben we het alleen nog maar over die stomme kip gehad.'

Elise moest lachen. 'Dat klinkt wel als Roan. Maar,' ging ze serieus verder, 'toch vond ik jullie een goede match.'

'Dat waren we ook,' zei Olivia. Ze staarde voor zich uit. 'En misschien zijn we dat ook nog steeds wel. Ik moet alleen bedenken of dit het soort leven is dat ik wil: samen met iemand die zich voortdurend met me bemoeit.'

Elise lachte. 'Goed dan. Je moet het zelf maar uitzoeken. Ik hou erover op.' Na een korte stilte vroeg ze: 'Maar wat ga je nu doen, als je niet gaat studeren?'

Olivia glimlachte geheimzinnig, en zonder enige aarzeling zei ze: 'Ik ga voor een halfjaar naar Parijs.'

2

AMSTERDAM, VRIJDAGAVOND 14 SEPTEMBER 2018

‘Naar Parijs?’ Olivia’s moeder keek haar vragend aan. ‘Voor een halfjaar?’ voegde ze eraan toe.

Olivia knikte.

Haar moeder glimlachte geforceerd. ‘Dus je gaat niet studeren?’

‘Ik ga wel studeren, maar nu nog niet,’ zei Olivia vastberaden. ‘Ik ga een halfjaar in Parijs wonen en werken. Daarna zie ik wel weer verder.’

Haar moeder schudde haar hoofd. ‘Waar is de tijd gebleven dat er nog werd nagedacht over de toekomst?’ Ze keek Olivia met een strenge blik aan. ‘Zo lang van huis zijn is sowieso niets voor jou.’

‘Waarom niet?’ vroeg Olivia licht geïrriteerd. Ze was helemaal niet van plan geweest om haar moeder nu al in te lichten over haar ongestructureerde plannen, en nu bleek inderdaad dat ze dat beter niet had kunnen doen.

Haar moeder haalde haar schouders op. ‘Gewoon, dat is niets voor jou. Jij doet nooit zoiets... zoiets ondoordachts.’

‘Eens moet de eerste keer zijn,’ zei Olivia zachtjes.

‘Maar waarom Parijs?’

‘Omdat ik daar mijn hele leven al naartoe wil,’ zei Olivia verdedigend. ‘Ik wil naar Montmartre en naar de

Sacré-Coeur. Ik ben nog nooit in Parijs geweest, mam! Dat is toch niet normaal op mijn leeftijd?

Olivia's moeder schudde haar hoofd en glimlachte toen voorzichtig. 'Ik ben benieuwd wat Sven ervan vindt,' verzuchtte ze.

'Schat, als jij daar gelukkig van wordt, dan word ik dat ook,' zei Sven tegen Olivia, toen ze het er later tijdens het avondeten over hadden. 'Het enige wat ik me afvraag,' ging hij verder, 'is hoe je dat allemaal gaat betalen?'

'Ik heb genoeg gespaard om de reis te betalen en om een maand rond te komen. Daarna zoek ik gewoon een baantje in Parijs.'

'Alsof dat zo makkelijk is,' zei haar moeder sceptisch. 'En waar wil je dan gaan wonen?'

'Bij tante Martine,' zei Olivia resoluut.

Haar moeder fronste. 'Mijn zus?'

'Ja,' antwoordde Olivia.

Olivia's moeder bleef haar geschokt aankijken, maar vroeg verder niets meer.

'Die woont toch in Parijs?' vroeg Olivia.

'Ze woont in Meudon-Bellevue, tegen Parijs aan,' corrigeerde haar moeder.

'Waarom is het contact tussen tante Martine en de rest van de familie eigenlijk verbroken?'

'Er is nog wel contact,' zei haar moeder, 'alleen heeft zij ervoor gekozen om in Frankrijk te gaan wonen en zo min mogelijk van zich te laten horen.' Ze stopte even met praten en staarde voor zich uit. 'Zelfs toen onze moeder ziek werd, was ze er niet.'

'Op de begrafenis wel,' mompelde Sven.

'Ja, toen wel,' zei haar moeder fel. 'Maar daar zat natuurlijk helemaal niemand meer op te wachten.'

‘Wanneer heb jij haar voor het laatst gesproken?’ vroeg Olivia voorzichtig.

‘Een maand of drie geleden. Ze belde me op omdat ze een telefoonnummer van een vroegere vriendin zocht.’

Wat Olivia zich van tante Martine kon herinneren, was dat ze een vlotte vrouw was die precies deed waar ze zelf zin in had. Tante Martine hield kennelijk weinig rekening met anderen als ze keuzes maakte, terwijl Olivia’s moeder vooral leefde zoals de omgeving van haar verwachtte. Misschien was haar moeder wel jaloeers op haar zus. Ze hoorde haar regelmatig klagen dat ze het allemaal anders had moeten doen. Dat was iets wat Olivia later nooit wilde zeggen. ‘Mag ik tante Martines telefoonnummer van je?’ vroeg ze haastig.

‘O, dus ze weet nog van niks?’ Zuchtend pakte haar moeder haar telefoon en scrolde door de contacten. Ze aptte het nummer naar Olivia. ‘Wat vindt Roan er eigenlijk van dat je weggaat?’ vroeg ze toen.

‘Hij vindt het niks,’ zei Olivia.

‘Lijkt me logisch,’ reageerde haar moeder. Omdat Olivia verder geen uitleg gaf, vroeg ze: ‘Je laat die relatie toch niet stukgaan omdat je per se naar Parijs wil?’

Olivia zuchtte diep. ‘Mam, ik ben zeventien. Waarom zou ik mijn toekomst nu al willen vastleggen?’

‘Je moeder vindt hem gewoon een leuke jongen. Ze ziet hem graag,’ probeerde Sven de discussie te sussen, iets wat hij al deed sinds hij vier jaar geleden een relatie met Olivia’s moeder kreeg.

‘Oké,’ zei haar moeder, terwijl ze opstond en de borden opstapelde. ‘Ik hoor wel wat je plannen verder zijn.’

Olivia lag met haar handen onder haar hoofd en haar benen gekruist op haar bed en staaarde naar het plafond.

Ondanks het meningsverschil met haar moeder voelde ze zich redelijk ontspannen. Haar kussen voelde warm en zacht in haar nek. Ze keek de kamer rond. Het beddengoed rook fris en haar gestreken kleding lag keurig opgestapeld op de stoel bij haar bureau. Het waren kleine dingen die ze waarschijnlijk ging missen als ze in Meudon-Bellevue was. Maar ach, dan maar geen keurig opgestapelde kleding...

Olivia pakte haar telefoon, die naast haar op het bed lag. Het nummer van tante Martine lachte haar toe op het schermpje. Het was tien over acht; nog niet te laat om te bellen.

Ze tikte op het nummer en bracht de telefoon naar haar oor. Haar hartslag versnelde licht; het was lang geleden dat ze tante Martine voor het laatst had gezien en ze wist niet goed wat ze moest zeggen. Terwijl de telefoon overging, kwam Olivia overeind en ging rechtop zitten.

‘Allô?’ Een hoge vrouwenstem schalde door de telefoon.

‘Eh... Tante Martine?’

‘Oui?’

‘Je spreekt met Olivia.’

Nog voordat ze kon uitleggen wie ze was, klonk er een enthousiaste kreet door de telefoon. ‘Olivia! Wat leuk! Dat is lang geleden, zeg. Hoe gaat het met je?’

‘Het gaat heel goed,’ zei ze, opgelucht over de opgetogen reactie van haar tante.

‘Wat leuk dat je belt! We hebben elkaar al zo lang niet gesproken.’

Olivia zocht naar woorden, maar tante Martine was haar voor: ‘Ik heb het al eerder tegen je moeder gezegd: als je een keer in de buurt van Parijs bent, dan moet je zeker eens langskomen.’

‘Daar belde ik ook eigenlijk voor –,’ zei Olivia, maar ze werd onderbroken.

‘Alleen dan wel pas vanaf januari volgend jaar, want de komende drie maanden ben ik naar een yogaretraite op Ibiza.’

Olivia slikte en liet tante Martines woorden tot zich doordringen. Wat nu? Moest ze haar plan uitstellen? ‘O, dat is jammer, want ik wilde eigenlijk binnenkort voor een halfjaar naar Parijs komen,’ zei Olivia.

‘Jee, wat goed!’ schalde het door de telefoon. ‘Je lijkt een beetje op mij. Daar zal je moeder blij mee zijn,’ zei ze, en ze grinnikte. ‘Wilde je dan bij mij komen wonen?’

‘Als dat geen probleem is...’

‘Natuurlijk niet! Het is huis is enorm groot, dus plek zat. Wanneer kom je?’

‘Nou, eh... Volgende week?’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn. ‘Op zich is dat geen probleem,’ zei tante Martine toen. ‘Maar ik ben er dan dus niet. Vind je dat vervelend?’

Olivia probeerde zich voor te stellen hoe het zou zijn: in haar eentje in een onbekend huis, in een stad waar ze niemand kende. Aan de ene kant beangstigde het haar, maar aan de andere kant maakte het haar nieuwsgierig. Bovendien zat er ook een groot voordeel aan alleen zijn: ze hoefde aan niemand verantwoording af te leggen.

‘Ik vind dat niet erg,’ zei Olivia bedachtzaam.

‘Eigenlijk komt me dit wel heel goed uit,’ reageerde tante Martine enthousiast. ‘Ik vind het wel een prettig idee dat er iemand in mijn huis zit als ik er zelf niet ben.’ Ze schraapte even haar keel. ‘En wanneer kom je dan precies volgende week?’

Olivia’s hersenen konden de enorme snelheid waarmee beslissingen genomen moesten worden amper bijbe-

nen. 'Eh... Maandag bijvoorbeeld,' zei ze haastig, om niet besluiteloos over te komen.

'Oké, dan zorg ik ervoor dat er eten in de koelkast ligt. Ik zal een plattegrondje van de buurt voor je tekenen. Dan weet je ongeveer waar de supermarkt en de andere winkels zijn. De sleutel van de voordeur leg ik links boven in het houthok. Als je de poort van de tuin opendoet, zie je het hok meteen aan de rechterkant.'

Tante Martines woordenstroom echode door in Olivia's hoofd.

'Maar wat ga je tijdens dat halfjaar hier precies doen? Wil je de taal gaan leren of ga je een baantje zoeken in Parijs?' ratelde haar tante verder.

'Ik zat erover te denken om werk te zoeken,' zei Olivia. 'Misschien iets in de horeca.'

'Spreek je Frans?'

'Een beetje, maar niet vloeiend. Mijn Engels is wel goed.'

Even was het stil. 'Weet je wat leuk is?' riep tante Martine plotseling opgewonden. 'Hou je nog steeds zo van lezen?'

'Eh... Ja,' antwoordde Olivia.

'Ken je de boekhandel Shakespeare and Company?'

'Wel eens van gehoord.'

'Dat is een fantastische boekhandel in het centrum van Parijs. Google maar eens. Als je de foto's ziet, wil je alleen nog maar daar werken. Een groot voordeel is dat ze er regelmatig onervaren studenten aannemen en dat je er Engels mag praten. Bovendien hebben ze naast de winkel een soort lunchroom. Ook heel leuk! Het is er altijd druk.'

'Klinkt goed,' zei Olivia, terwijl ze de naam van de winkel in haar hoofd bleef herhalen om hem niet te vergeten.

‘Ik zou ze morgen meteen even bellen, als ik jou was,’ opperde tante Martine. ‘O, en je weet natuurlijk niet hoe je bij mijn huis moet komen.’

‘Nee, geen idee,’ zei Olivia.

‘Heb je pen en papier?’

Olivia pakte haar schooltas en griste er een etui uit.

‘Nee, wacht,’ zei tante Martine ineens. ‘Ik weet iets beters. Wat is je mailadres?’

Nadat Olivia haar mailadres had gegeven en de telefoonverbinding was verbroken, liet ze zich weer op het bed zakken. Het hele gesprek had ze rechtop gezeten, alsof ze voortdurend alert moest zijn. Hoe moest ze alles vóór maandag regelen? Had ze daar nou maar iets beter over nagedacht, maar ze wilde nu niet terugkrabbelen. Even had ze het gevoel dat iemand haar keel langzaam dichtkneep. Ze zuchtte een paar keer diep en dwong zichzelf weer rechtop te gaan zitten. Was het misschien toch slimmer om de reis nog even uit te stellen? Dan had haar moeder ook iets langer de tijd om aan het idee van haar vertrek te wennen.

Olivia stond op en liep de trap af. Voor de deur van de woonkamer bleef ze staan. Haar moeder sprak tegen Sven op een zachte maar dwingende toon. Olivia hield haar adem in om het gesprek beter te kunnen horen.

‘Praat jij dan eens met Olivia,’ hoorde ze haar moeder zeggen. ‘Ze is zo aan het puberen op het moment... Wat heeft ze nou weer in Parijs te zoeken? Er komen alleen maar problemen van.’

Sven bromde wat.

‘Zeg jij dan eens wat!’ riep haar moeder.

‘Els, waar maak je je druk om?’ reageerde hij geïrriteerd. ‘Olivia gaat heus niet naar Parijs. Ze is een lieve meid, maar zo stoer is ze nou ook weer niet.’

Ze hoorde haar moeder zuchten. ‘Misschien heb je gelijk. Ik zie Olivia inderdaad niet snel in haar eentje op avontuur gaan.’

Olivia voelde een schok door haar lijf gaan. Ze draaide zich om en liep zachtjes de trap weer op. Haar ogen prikten. Dus zó werd er over haar gedacht... Olivia, een bang meisje dat nooit een uitdaging aanging. Ze snoof een paar keer diep en pakte haar telefoon. Daarbij stelde ze zichzelf een simpele praktische vraag: wat moet ik regelen om maandag te kunnen vertrekken naar Parijs? ‘Een treinkaartje,’ zei ze vastberaden, en ze tikte ‘Thalys’ in op de zoekbalk van haar telefoon.

www.politienietbetreden.nl

© 2019 Eva Burgers

Voor deze uitgave:

© 2019 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagafbeelding: iStock: Nikada/PeopleImages

Auteursfoto: © JELL Fotografie

Omslagontwerp: Miriam van de Ven

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4822 4 (e-book 978 90 261 4823 1)

NUR 284, 285